

Maria Philippens

Passage Maastricht

roman

GiST
Uitgeverij
Delft 2026

Van Maria Philippens verscheen eerder bij Uitgeverij GiST:

Kamer en suite

Proloog

De laatste lindebloesem wervelt boven de Boschstraat. Aan het eind van de weg, waar in de late middeleeuwen de Boschpoort over de vestingstad waakte, wandelt een groep toeristen richting centrum. De voormalige fabrieksgebouwen die de stad een nieuw cultureel hart geven, zien het tevreden aan.

‘Kijk uit,’ schreeuwt Mathieu. Weer zo’n fietser die zich deze stad toe-eigent alsof zij één groot fietsparcours is. Struikelend over zijn eigen benen springt hij opzij, kan haar nog net ontwijken. Hij belandt op zijn zij langs de weg. Zij klapt tegen de trottoirband en eindigt onder haar fiets op de kinderkopjes.

Voorzichtig komt hij overeind. De schadde lijkt mee te vallen. Stel je voor dat hij niet meer mobiel zou zijn. Snel loopt hij naar de vrouw die op straat ligt. Een stadsbus wacht tot ze voorbij kan.

‘Sorry,’ zegt de vrouw en wrijft over haar linkerknie.

Hij bevrijdt haar van de fiets en ziet meteen dat het voorwiel verbogen is. ‘Gaaf het?’

‘*I’m fine, thank you.*’ Voorzichtig maar verrassend lenig komt ze met hulp van zijn uitgestoken hand overeind. Hij schat haar een jaar of 38, beslist geen studente.

‘Daar kun je niet mee fietsen.’ Behalve Nederlands spreekt hij in deze stad steeds vaker Engels, terwijl dat eerder vooral Mestreechs, Frans en Duits was.

Hij ziet haar enigszins hulpeloos om zich heen kijken. ‘Niet ver hiervandaan is een fietswinkel. Weet je waar die is?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Ik kan je de weg wijzen.’ Waarom biedt hij dit aan terwijl hij al achterloopt op zijn schema? Ach, het depot van het postbedrijf waar zijn fiets en de rest van zijn bestelling staan, bevindt zich halverwege. Het is een kleine moeite.

Terwijl Alba haar rugzak als een reddingsvest voor haar borst snoert, neemt hij haar fiets bij de hand. Aarzelend volgt ze hem door het steegje met hobbelige kasseien uit een ver verleden. Dit soort straatjes kent ze niet van Salamanca. Al begint Maastricht te wennen, hier loopt ze niet graag alleen; overdag niet, laat staan ’s avonds.

Wanneer ze bij het depot komen, ogenschijnlijk een gewone garagedeur maar wel met beveiligde toegang, kijkt hij opnieuw op zijn horloge. Kom op, overtuigt hij zichzelf. Nog steeds met haar fiets aan zijn hand lopen ze verder.

‘In die buurt woon ik,’ vertelt ze en wijst naar de nieuwe wijk die sinds kort tot zijn route behoort.

Zodra ze bij de winkel arriveren, neemt ze de fiets van hem over. ‘Zó fijn dat je me geholpen hebt. Hoe heet je? Ik ben...’ Haar hazelnootbruine ogen moeten omhoogkijken, zoveel langer is hij. Maar Mathieu heeft zich al omgedraaid.

Hij stalt zijn fiets buiten het fraai gelakte sierhek, pakt de post uit de tas en loopt het pleintje op. Mathieu doet dit werk nu lang genoeg om niet te hoeven nadenken over wat er hier, op een grijze najaarsochtend als deze, kan gebeuren. Struikelen over stoepkrijt of een peuterfietsje dat ouders soms vergeten en hij netjes aan de kant zet. Het enige wat in hem omgaat is dat waar-aan hij níet wil denken.

Het getraliede poortje van nummer 33 is zoals gebruikelijk gesloten. Hier woont ze, de jonge vrouw die hem een tijdje geleden van de sokken reed. Een paar keer hebben ze elkaar gesproken als hij hier zijn ronde doet. Alba heet ze, ze is meegekomen met haar man die een aanstelling aan de universiteit heeft geaccepteerd; expats. Hij opent het poortje en wanneer hij de metalen klep van de brievenbus optilt, is alles zoals het hoort te zijn. Een draaibeweging met zijn pols en de post glijdt zijn ontvanger tegemoet. Hij hoort de brieven van de *Autoridades Fiscales* en de *Universidad de Salamanca* voor Dr. A. Hernández García met een zachte plof op de mat vallen. Alleen van dit huis leest Mathieu de afzenders. Op het moment dat de klep met een klik dichtvalt en hij zich wil omdraaien, ontvouwt zich achter de kolom glas naast de voordeur een tafereel dat dit huis plotseling in een donker licht zet: Alba's ogen waarin hij louter schrik ziet, en haar gestalte die in één ruk achteruitwijkt. Getrokken wordt, zo lijkt het. De mannenstem die hij hoort overstijgt het gebruikelijke Spaanse volume. Alles in Mathieu verstrakt, de resterende post glijdt van zijn linkerarm. Snel herstelt hij zich en raapt de en-

veloppen op. Zonder te beseffen wat hij doet, drukt hij hard op de bel. Met een ruk draait hij zich om en loopt met grote passen het pad af, de tred van een held op sokken. Hij had op de deur moeten bonzen, haar beschermen. Hij ademt moeizaam, zijn handen trillen en hij moet oppassen dat het stapeltje post niet opnieuw van zijn arm glijdt.

Hij voelt de spottende, helblauwe ogen van zijn vader in zijn rug priemen. Lafaard, sukkel. Ergens houdt zich een betere versie van hemzelf verborgen, dat weet hij. Een man die niet wegloopt, maar vastberaden opkomt voor anderen én zichzelf. Die zich niet meer laat leiden door de fatale dag die alles veranderde, door de uren, de dagen en de maanden daarna die een andere wereld openden. Dat hij uitgerekend hier voor deze test komt te staan, op het terrein waar hij als naamloze soldaat in het leger van postbezorgers dient, waar hij uitmunt in nauwgezetheid en zelfstandigheid, is een beproeving van zijn zwaarbevochten zelfvertrouwen. Hij onderdrukt de neiging het oranje-blauwe jack, dat hem al snel een aangename anonimiteit bood, uit te trekken.

Terwijl hij de resterende brievenbussen afloopt, komt Mathieu bij zinnen. Die vrouw en wat zij kennelijk moet doorstaan, daar gaat het hier om. Nooit eerder heeft hij iets aan haar gemerkt. Tijdens de spaarzame gesprekjes in het Engels – niet meer dan een kletspraatje bij de voordeur als ze toevallig wat peterselie wil knippen in het voortuintje of naar de berging beneden in de parkeergarage loopt – toont ze zich opgewekt en belangstellend. Hij moet zijn best doen om de stortvloed van Engelse woorden met het rollende Spaanse accent te volgen. Haar spreken is op topsnelheid over een weg razen.

Zodra hij het plein verlaat, ziet hij zijn vergissing. Hij is een poststuk vergeten, uitgerekend voor het huis naast nummer 33. Nerveus, alsof daar elk moment iemand naar buiten kan komen

stormen, doet hij zijn werk. Alles is stil, maar het is een stilte die hem niet geruststelt. Snel voltooit hij zijn ronde in dit deel van de historische binnenstad, waar een industrieterrein is getransformeerd tot een hedendaagse woonwijk, waar mensen wonen die kennelijk ook zo hun problemen hebben.

Terwijl hij in zijn kleine keuken een paprika snijdt voor de spaghetti's, vraagt Mathieu zich opnieuw af wat hij dan wél had moeten doen. Blijven bellen totdat ze eindelijk de deur openen? Was het haar man of misschien wel een inbreker? Zou die universiteitsgast hun gesprekjes soms gezien hebben? Bedreigde hij Alba daarom? Stel dat hij een klacht indient bij zijn werkgever. Alleen al de mogelijkheid beneemt hem de adem.

Hij aarzelt, neemt dan toch een biertje uit de koelkast. Dat hij dit weer kan zonder zich zorgen te hoeven maken dat hij te veel drinkt, is iets waarover hij tevreden kan zijn. Trots op kan zijn, zouden andere mensen zeggen, maar dat is een begrip dat hem niet past. De zelfwaardering en zelfliefde die daarvoor nodig zijn, zijn hem vreemd.

Het is niet eens het meest favoriete deel van zijn route. Deze buurt herinnert hem te veel aan de wijk waar zijn vader sinds enkele jaren woont. Het is aan diens nieuwe vrouw te danken dat hij er af en toe nog komt. In dit soort wijken bezorg je geen brieven van schuldeisers en aanmaningen, maar vakbladen, nieuwsbrieven van Amnesty International en de *VPRO-gids*. Pas toen de Spaanse expats hun intrek namen in een van de huurhuizen en hij tijdens een ronde de vrouw van de valpartij herkende, veranderde zijn afkeer in belangstelling voor deze nieuwe wijk. Alba liep net naar buiten met haar jongste aan de hand, nam een brief aan en bedankte hem nogmaals voor zijn hulp. De tweede keer dat hij haar zag, hoorde Mathieu zich tot zijn verbaazing vragen: 'Hoe bevalt het wonen hier?'

Als een beek die overliep, zo stroomden Alba de woorden uit de mond. Hij hoefde alleen maar te luisteren. Hoewel hij eigenlijk geen tijd had, was dat precies wat hij deed. De postbode die zich al anderhalf jaar afzijdig hield van andere mensen, die gesprekken uit de weg ging en een huis zonder huisgenoten geen enkel probleem vond, luisterde. Voor het eerst sinds lang met oprechte belangstelling. Totdat het zoontje, Mathieu schat hem een jaar of zeven, ongeduldig werd en zich losrukte van zijn moeder.

‘Sorry, ik moet ervandoor.’ En ze was de steile, stenen trap naar de parkeergarage afgedaald, de jongen aan haar hand.

Met zijn bord op schoot kijkt Mathieu naar een tv-item over perikelen bij de politieke partij waarop hij van plan is te gaan stemmen. Gelukkig zijn de lokale verkiezingen voorbij. Geen borden meer met daarop het gezicht van zijn vader die zich met een berekenende blik persoonlijk leek te richten tot Mathieu, de zoon die hem een doorn in ’t oog is. Het ironische lachje, het kuiltje midden in zijn gladde kin, de ogen alsof je in een meer keek dat je opzoog; Mathieu vond hem soms ronduit beangstigend.

Zijn uitgebreide netwerk kwam Servais Smeets uitstekend van pas en ondanks een kortdurende campagne wist hij voldoende stemmen te werven voor een plaats in de grote zaal van het stadhuis. Van Josée, zijn nieuwe partner, hoort Mathieu dat het werk als raadslid Servais niet altijd makkelijk afgaat, gewend als hij is zelf besluiten te nemen en anderen opdrachten te geven. Jammer voor hem dat hij vanwege de formatie-uitkomst nog vier jaar moet wachten om alsnog wethouder te kunnen worden. Maar misschien valt de coalitie wel voortijdig uit elkaar. Nieuwe ronde, nieuwe kansen; het is de lijfspreuk van Servais Smeets. Hoe frustrerend dat uitgerekend zijn zoon de kansen laat liggen.

Het duurt lang die avond voordat de slaap hem haalt. In het donker van de vroege ochtend schrikt Mathieu wakker. Nog voelt hij de handen die zijn wangen strelen, hoe ze langzaam omhoog glijden om zich daar vast te grijpen aan zijn donkere haren en die zo hard naar achteren trekken dat hij het uitschreeuwt.

Joder! Inwendig vloekend probeert Alba een plaats voor haar auto te bemachtigen. Terwijl ze staat te wachten totdat iemand weggrijdt, kruipt de Mercedes achter haar telkens een paar centimeter dichterbij de Volvo. De rij daarachter wordt langer en langer. En dan te bedenken dat ze hier vanmiddag weer moet staan en morgen en overmorgen en overovermorgen. Voor het terrein van het United World College wemelt het van de dure auto's; zelfs een Porsche zag ze laatst. Ook dit is een verschil met de school in Salamanca waar zij heeft lesgegeven: deze ouders werken vooral bij grote internationale bedrijven of bij instellingen als het NAVO Hoofdkwartier en Eurocontrol.

Achter in de auto wordt er gegild.

'*Calmaos chicos,*' roept ze. 'Mateo, laat je broer met rust!'

David, haar jongste, duwt zijn broer van zich af. Ze trekken gekke bekken en proesten het uit.

'*Yes mommy!*'

Hun beheersing van de Engelse taal is beperkt, ze oefenen zo veel mogelijk. Eindelijk ziet Alba iemand weggrijden, snel voegt ze in. 'Rechts uitstappen!'

De jongens hollen naar de brug over het water dat als een slotgracht het gebouwencomplex omringt, en glippen door het grote hek. Ze verzekert zich ervan dat ze de binnenspeelplaats bereiken en de hoek omslaan naar de *primary school* van het UWC, dan keert ze terug. De route naar de binnenstad kan ze inmiddels dromen.

Nog maar een jaar geleden is het dat ze kozen voor deze Europees georiënteerde Zuid-Nederlandse stad. Die keuze viel hen niet moeilijk. Van alle voordelen waren de unieke mogelijkheden voor Alejandro's onderzoek aan de tweetalige universiteit doorslaggevend. Hun School of Business and Economics is partner van die in Salamanca en staat internationaal hoog aangeschreven. Zoals veel wetenschappers was Alejandro wereldwijd op zoek naar carrièrekansen. In Salamanca zat hij klem als associate professor econometrie; het hoogleraarschap zat er voorlopig niet in. Geduldig wachten? Dat was niet weggelegd voor een man die een gouden toekomst was voorspeld. Met de publicaties volgend uit die nieuwe onderzoeken móeten ze in Spanje straks wel over de brug komen. Voor hun twee zonen was er het prestigieuze UWC. Kleine klassen en kwaliteitsonderwijs met veel aandacht voor verantwoordelijkheid, integriteit en tolerantie. Precies wat hun ouders belangrijk vinden en waar ze de kinderen zo jong mogelijk in willen onderdompelen.

Tolerantie... Werkelijk Alejandro? vraagt Alba zich inmiddels af. Het voelde als een troost dat deze plaats – weliswaar geen Unesco Wereld Erfgoed – ook een mooie, oude stad is, met middeleeuwse verdedigingsmuren en qua compactheid van het historische centrum vergelijkbaar met Salamanca. En "Schrijven kun je overal," had Alejandro gezegd. Nooit eerder klonk hij zo overtuigend, alsof hij haar een groots avontuur beloofde. Ze geloofde hem, in je hoofd kun je overal zijn. Dat het na haar master literatuurwetenschappen en het lesgeven even anders liep, ach, wie was zij om hem deze gouden kans te misgunnen? Zolang hij en de jongens gelukkig waren en ze als gezin maar bij elkaar konden blijven, was dit een offer dat ze met liefde bracht. Bovendien: veel tijd om hierover na te denken was er niet. Een reeks praktische maatregelen moest getroffen worden en die taak rustte voornamelijk op haar schouders. Het koesteren van

verwachtingen, nadenken over wat er allemaal van hen gevraagd zou worden, ze kwam er nauwelijks aan toe.

Nu ze echter al geruime tijd in deze stad verblijft, in een huis waarvan de inrichting de tijdelijkheid weerspiegelt, mist Alba haar collega's en leerlingen nog elke dag. Hoe ze hen kan verleiden tot lezen, hoe een tekst tot discussies kan leiden, hoe ze haar na afloop advies vragen over een bepaald boek. Zonder dit alles dreigt ze te verzanden in een leven van eentonigheid en voorspelbaarheid. Met een bankrekening waarop haar verworven salaris ontbreekt. Tegelijkertijd is ze nieuwsgierig naar wat dit nieuwe leven in deze stad haar kan leren en hoe ze dat in woorden kan vatten. Soms denkt ze aan Rilke. Precies zoals hij aanbeveelt in zijn *Brieven aan een jonge dichter*, vraagt zij zich op het stilste moment van de nacht af: moet ik schrijven? Dan graaft ze diep in zichzelf naar het antwoord. Maar dat houdt zich schuil en misschien is dit nog niet zo verkeerd. Wanneer dat antwoord een helder, eenduidig JA is, moet ze die stem volgen, ervan getuigen en haar leven op die noodzaak afstemmen. Onmogelijk in deze omstandigheden. Ze zal genoeg nemen met wat observaties, een kort verhaal misschien. Later, als ze weer terug zijn in Spanje, gaat ze haar ruimte innemen.

Terwijl ze de buitenwijken achter zich laat, denkt Alba aan gisteravond, toen de jongens in bed lagen en Alejandro op de bank naar het journaal van *Euronews* keek. Aarzelend was ze in de andere hoek gaan zitten. Na het laatste nieuws over de aardbevingen in Marokko en Libië, ging het weer over de kus van de Spaanse voetbalbondvoorzitter.

'*Hijo de puta*,' sneerde Alejandro. Hij weet dat ze dit masculiene vloeken haat, maar het leek in elk geval oprechte afkeer van de man. Rond zijn lippen plooide zich evenwel een miniem, niettemin zichtbaar lachje. Alba slikte hevig en moest haar vest

strakker om zich heen trekken. Geen van beiden had, na de ruzie, nog iets gezegd over Alejandro's gedrag van de dag daarvoor. Alsof er, zolang er maar geen woorden aan gegeven werden, niets was gebeurd. Toen ze 's avonds in bed lagen, toen ze zich voor de zoveelste keer bezwoer dat het uit de hand gelopen speelsheid was, dat dit de eerste keer was, precies toen boog haar man zich over haar heen en fluisterde: het was maar een spelletje, je hebt het niet goed begrepen, *corazón*.

Ze raakte in de war van de gedachte die door haar heen schoot: er was wel degelijk iets gebeurd, ze kon het niet langer ontkennen. Had hij gelijk en had ze het werkelijk verkeerd geïnterpreteerd? De man die vanaf de dag dat ze hem leerde kennen goed voor haar was geweest, zou haar toch nooit bewust pijn doen? Op dat moment, in die slaapkamer waaraan ze maar niet lijkt te kunnen wennen, in dit vreemde land dat ze probeert te begrijpen en waar ze buiten hem en de jongens niemand heeft, op dat moment kon zij niet anders dan hem in haar armen sluiten.

Alba weet dat ze zich te weinig inspent om contacten op te bouwen. Wat investeert ze zelf in haar nieuwe leefomgeving? Niet meer dan de andere Spaanse moeders van de schoolgemeenschap die in haar ogen krampachtig vasthouden aan hun gedeelde herkomst en gewoonten. En die intussen de rol van de perfecte expat-vrouw spelen. Als ze met hen koffiedrinkt, drijven haar gedachten weg op de golven van hun gebabbel. Terwijl zij over hun kinderen praten of terugblikken op de *welcome picnic* met klederdracht en vlaggenparade, probeert Alba in gedachten een zin op papier te krijgen. Dan wil ze zo snel mogelijk naar het bureau onder de dakkapel waar ze eindelijk kan schrijven.

Juist nu echter hebben de jongens haar harder nodig dan ooit. Ze worden overspoeld door nieuwe indrukken en zijn onzeker door het vrijere onderwijssysteem. Terwijl zijzelf... Hoe heb ik

me in een positie laten manoeuvreren waarin er nauwelijks ruimte is voor dat andere deel van mij, vraagt ze zich af. Is dat werkelijk alleen liefde? Veeleer lijkt dit het oude Victoriaanse spook waarover Virginia Woolf schreef: *de onbaatzuchtige, zich opofferende vrouw uit de negentiende en twintigste eeuw wier doel in het leven was de mannelijke helft van de wereldbevolking te kalmeren, te vleien en te troosten*. Alba is een gereïncarneerde versie in de 21e eeuw. Wat is ze in hemelsnaam aan het doen? Kan ze dit leven een paar jaar volhouden? En als ze al tijd vindt, waarover moet ze schrijven? Haar first world problems? Ze twijfelt inmiddels aan de relevantie van wat ze hier meemaakt, laat staan dat ze daarover zou schrijven en dat ook maar iemand zich geïnteresseerd zou tonen.

Ze ziet de overstromingen in Spanje voor zich, dicht bij de omgeving waar haar moeder woont. De complexiteit en grimmigheid van de wereld is angstwekkend. Wat kan zij daaraan toevoegen als ze geen oplossingen te bieden heeft? Schoonheid? Sommige filosofen zien de overweldigende beleving van het schone als een universele behoefte van de mensheid, een medicijn tegen de chaos van het leven. Schoonheid... Ze proeft het woord en ziet de gefragmenteerde portretten van Manolo Valdés voor zich, de mooiste gedichten van García Lorca. Maar wat is schoonheid werkelijk waard als ze niet meer is dan voorstelbare esthetiek? De troost die ze biedt, de angst die ze kan aanjagen, lijken Alba minstens zo belangrijk. De oude Grieken zeiden al dat mooie dingen de mens belangrijke waarheden over het goede leven influisteren. En toch, waar zo veel verwarring en confrontatie heerst, heeft de vervoering en het afgeleid worden van alledaagsheid en lelijkheid misschien al voldoende waarde, peinst ze.

Sinds ze hem terugzag op het plein voor haar huis, denkt Alba na over de postbode als personage. Ze verzint redenen om pre-

cies op het moment dat hij zijn ronde doet naar buiten te kunnen gaan. Dan moet ze snel zijn, want hij loopt alsof de duivel hem op de hielen zit. Hij is niet bepaald de meest toegankelijke persoon. Het centrische uiteinde van zijn kin dat licht omhoog krult en de frons tussen zijn wenkbrauwen doen haar denken aan de David van Michelangelo. Maar wat er in zijn felblauwe ogen schemert zijn niet zozeer kracht en moed. Het is een smeulende gloed die onrust baart. Een gloed die je niet verwacht bij een man van zijn leeftijd, begin veertig schat ze hem, eerder bij een oude ziel. En dan dat litteken bovenin zijn hals en op een pols. Eén grote onbeantwoorde vraag is deze figuur, dit personage. Haar schrijvershart slaat op hol.

Sinds ze hier woont is Alba moe. Nadat de jongens op school zijn afgeleverd, ze alles doet wat gezin en huis in stand houdt, is het alweer tijd hen op te halen. *Empleada's*, de meisjes uit Latijns-Amerika die in ruil voor een karig loon en onderdak als huishoudhulp ook voor de kinderen zorgen, zijn hier niet. Het is een systeem waar Alba zich voor schaamde, maar wat voor Alejandro en zijn welgestelde familie een vanzelfsprekendheid was. Een au-pair? Nóg een nieuw gezicht zouden de jongens niet trekken. Bovendien heeft ze ook momenten nodig dat ze alleen is. 'Kan ik het helpen dat we geen poetsvrouw vinden?' zegt Alejandro.

'Vrouw? Misschien zijn er wel jongens die willen poetsen. Vraag je collega's, vraag studenten, vraag iedereen die je kent!'

'Over een paar jaar zal een robot je helpen.' En weer duikt hij in zijn cijfers en schema's.

Onlangs las Alba in *El País* over een onderzoek naar ouderschap: ouders maken positieve hormonale en neurologische veranderingen door als ze veel tijd met hun kind doorbrengen. Bij Alejandro ziet ze die theorie bevestigd. Hij houdt veel

van zijn jongens, zonder twijfel. Sinds ze hier wonen ziet hij ze evenwel weinig, reageert hij scherper dan nodig, stoeit nauwelijks nog met ze en maakt geen grapjes meer. Als Alba daaraan denkt, snoert verdriet haar keel dicht. Helemaal als ze de hand weer voelt die haar hardhandig naar achteren trok, toen hij gisteren thuiswerkte en de hal inliep net toen zij de post wilde aannemen. Welk waanidee zette hem hiertoe aan? Het geschreeuw en het beladen, giftige zwijgen daarna. Ze had hem de les moeten lezen, een harde, ondubbelzinnige grens moeten trekken in plaats van de indruk te wekken dat ze dit gedrag tolereerde. Alsof bruutheid bij liefde is inbegrepen. En waarom had de postbode aangebeld? Dat had hij nog nooit gedaan. Het geschreeuw dat ook buiten te horen moest zijn geweest? God weet wat de man dacht.

Als de kleine zwarte kat die hier vaker onder de bomen zit en wacht tot de eksters wegvliegen, zo spiedt ze naar een moment om terrein te winnen. Al is het slechts een gestolen uur om aan hun beider bureau te kunnen schrijven. Vanuit het raam van de dakkapel kan ze uitkijken op het pleintje beneden. De wind die speelt met de takken van de verkleurende bomen, de zon die zo zelden door het bladerendek heen breekt. Heimwee naar de levendigheid rond Spaanse woningen is nooit ver weg. Nieuwtjes uitwisselen of elkaar in vertrouwen nemen, grootouders of ouders op de bankjes. Ze verbaast zich hoe weinig de mensen hier buiten zijn. In het weekend en op woensdagmiddag krijgt Alba hoop. Dan hoort ze vrolijk gegil, kinderfietsjes die over de bestrating crossen. Ze ziet de stenen banken van de boomeilanden veranderen in één tekening van stoepkrijt. David speelt af en toe met een van de kinderen die ook Engels spreekt. De ouders zijn aardig en het is niet moeilijk om voor iedereen een vriendelijk woord te hebben. Verder dan smalltalk reikt het contact niet. De

postbode die ze af en toe ontmoet, is een van de weinige boeiende figuranten in deze micro-samenleving. Als ze hem spreekt, voelt ze zich opgetild, voor even opgenomen in deze nieuwe wereld.

De weg terug leidt Alba de Noorderbrug over, waar ze een zijwaartse, dromerige blik op het water werpt. Afwezig neemt ze waar hoe verderop de brede rivier zich splitst.